

I samfulde tre Dage og Nætter stod Himmel og Jord i ét.

Men da var der ogsaa adskillige, der i Stilhed begyndte at ransage deres Inderste og gøre deres Regnskab op med Gud i den Tro, at Dommens Dag maatte stunde til. Selv da man endelig om Aftenen paa den tredje Dag kunde begynde at skovle Snedriverne bort fra Portene og feje de tommetykke Snekager ned fra Ruderne, tænkte mere end én af dem, der i det frembrydende Maaneskin stod i deres Dør og stirrede ud over den øde, blaa-hvide Sneørken, hvortil Land og Fjord var bleven forvandlet, hvad vel alt dette kunde „være imod“, d. v. s., om det ikke muligvis alt sammen var et Varsel, en himmelsk Forkyndelse af en eller anden betydningsfuld Begivenhed, der i den nærmeste Fremtid skulde overgaa Byen eller Sognet eller maaske det ganske Land.

II.

Inde i Provstens Studereværelse sad paa denne Aften en ung, fremmed Mand, som Dagen forud var naaet hertil midt under Snestormens vildeste Rasen.